

Poruka subotne škole

Saveti za hrišćanski život IV/2010

— IV tromesečje —

2.10.2010.

»Bogatstvo i slava od tebe je; i ti vladaš svim, i u tvojoj je ruci moć i sila, i u tvojoj je ruci uzvisiti i ukrepiti sve.« (1. Dnevnika 29,12)

Um je tako načinjen da mora biti u vlasti ili dobra ili zla. Ako se nisko spusti, obično je to zbog toga što mu je bilo dozvoljeno da se bavi prizemnim temama... Čovek ima moć da podešava delatnosti uma i da njima upravlja, da usmerava tokove svojih misli. Međutim, sve to iziskuje veći napor od onoga koji možemo uložiti svojom snagom. Mi se moramo svojim umom osloniti na Boga ukoliko želimo da imamo prave misli i odgovarajuće teme za razmišljanje. Nema mnogo onih koji shvataju da je naša dužnost da vladamo svojim mislima i maštom. Vrlo je teško naterati nedisciplinovani um da se bavi korisnim predmetima. Međutim, ukoliko misli nisu pravilno usmerene, religija ne može da cveta u duši. Um mora biti preuzet svetim i večnim temama, jer će se u suprotnom sigurno baviti površnim mislima. Intelektualne i moralne snage moraju biti disciplinovane, i mogu se ojačati i popraviti vežbanjem. Da bismo pravilno shvatili ovaj predmet, moramo se podsetiti da su naša srca po svojoj prirodi zla i da mi sami nismo u stanju da krenemo u pravom smeru. Jedino kada se Božja blagodät sjedini s najozbiljnijim naporima s naše strane, možemo postići pöbedu... Intelekt, isto kao i srce, mora se posvetiti Božjoj službi. Bog ima pravo na sve što je u nama...

Traženje zadovoljstva, lakoumnost i mentalna i moralna razuzdanost preplavljaju svet svojim uticajem koji slabi moral. Svaki hrišćanin treba da se trudi da suzbije plimu zla, da izbavi naše mlade od uticaja koji će ih povesti u propast. Neka nam Bog pomogne da prokrcimo svoj put nasuprot opštoj struji! (R&H, 4. januar 1881)

Bez sile Božje blagodat i Njegovog Duha ne možemo dostići visoka merila koja je On stavio pred nas. Postoji božanska lepota karaktera koju bi trebalo da postignemo i ako budemo nastojali da ispunimo nebeska merila, božanske pobude podstiće nas da idemo dalje, um će postati uravnotežen, a nemir duše nestaće kada budemo stekli mir u Hristu. (KH 85)

9.10.210.

»I dokle traju dani tvoji, trajaće snaga tvoja!« (5. Mojsijeva 33,25)

Nije nam dato obećanje da će nam snaga koju imamo danas poslužiti u budućim nevoljama, da će očekivane nevolje biti već danas rešene, čak i pre nego što se pojave. Mi možemo, ako budemo hodili u veri, očekivati snagu i pomoć tek kada to okolnosti budu zahtevale. Mi živimo verom, a ne gledanjem. Gospod je odredio da tražimo upravo ono što nam je potrebno. Blagodat za sutra neće nam biti data danas. Čovekova potreba je Božja prilika... Božja blagodat se nikada ne daje da bi bila rasipana, pogrešno primenjivana ili zloupotrebljavana, ili ostavljena da zarđa od neupotrebljavanja... Dok budete nosili svakodnevne odgovornosti u ljubavi i strahu Božjem, kao poslušna deca koja hode u svoj poniznosti uma svojega, Bog će vam dati snage i mudrosti da savladate sve teške okolnosti...

Iz dana u dan treba da se držimo u blizini Izvora svoje snage i kada neprijatelj navali kao reka, Duh Gospodnji podignuće zastavu nasuprot njemu. Mi se možemo osloniti na Božje obećanje da ćemo dobiti snagu koja odgovara potrebama jednoga dana. Mi možemo s poverenjem gledati u budućnost jedino u snazi koja nam je data za sadašnje potrebe... Nemojte se unapred brinuti za budućnost. Danas je dan kada nam je pomoć neophodna! (HC 125) Mnogi se

opterećuju predviđanjem budućih nevolja. Stalno pokušavaju da danas nose sutrašnje terete. Otuda veliki deo njihovih nevolja nije stvaran, već samo zamišljen. Takvima Isus ne nudi nikakve zalihe snage. On obećava svoju blagodat samo za danas! On nas poziva da se ne opterećujemo sutrašnjim brigama i nevoljama...

Gospod zahteva od nas da obavimo današnje dužnosti i izdržimo današnje nevolje. Danas treba da se trudimo da nikoga ne uvredimo ni rečju ni delom. Danas treba da slavimo i hvalimo Gospoda. Pokazujući živu veru, danas treba da pobedimo neprijatelja. Danas treba da tražimo Gospoda, odlučni da se nećemo smiriti, dok ne osetimo Njegovu prisutnost. Treba da stražimo, da radimo i da se molimo kao da je ovo poslednji dan koji nam je poklonjen. Koliko bi ozbiljniji postao naš život kada bismo tako činili! Kako bismo pažljivo sledili Isusa u svim svojim rečima i delima! (5T 200)

16.10.2010.

»Blagodat sa svima koji ljube Gospoda našega Isusa Hrista jednako!« (Efescima 6,24)

Mnogi su duboko uvereni da su hrišćani, jednostavno zato što prihvataju neka teološka načela. Međutim, oni istinu nisu uneli u svoj svakodnevni život. Nisu poverovali u nju, nisu je zavoleli, pa zato nisu ni primili silu i blagodat koja dolazi od posvećenja istinom. Ljudi mogu izjavljivati da veruju u istinu; ali, ako pod njenim uticajem nisu postali iskreni, ljubazni, strpljivi, popustljivi, duhovni, ona će im služiti na prokletstvo i na prokletstvo svetu koji je pod njihovim uticajem. (ČV, str. 257)

Svetu su potrebni dokazi o iskrenosti našeg hrišćanstva. Hrišćanstvo na rečima može se videti na sve strane, ali, kada se sila Božje blagodat bude osetila u našim crkvama, vernici će činiti Hristova dela. Nasleđene ili stečene karakterne osobine će se preobraziti. Sveti Duh koji stanuje u njima osposobiće ih da budu slični Hristu, a uspeh njihovog rada biće srazmeran čistoti njihove pobožnosti. (TM 416)

Budimo dostojni vere koju ispovedamo. Ukрасimo svoj život predivnim karakternim osobinama. Grubost reči i dela ne potiče od Hrista, već od sotone. Hoćemo li doprineti, čvrsto se držeći svoga nesavršenstva i svojih mana, da se Hristos postidi zbog nas? On nam je obećao svoju blagodat. Ako je budemo prihvatili, ona će ulepšati naš život... Grešnost će biti zamenjena dobrotom, savršenstvom. Naš život biće ukrašen vrlinama koje su Hristov život činile tako uzvišenim...

Istinski hrišćanin, dostojan ljubavi, predstavlja najsnažniji dokaz u prilog biblijskoj istini. Takav čovek je Hristov predstavnik. Njegov život je najubedljiviji dokaz koji je moguće dati u prilog moći božanske blagodati. (R&H, 14. januar 1904)

Svaki dan života opterećen je odgovornostima koje moramo da nosimo. Svakoga dana svojim rečima i delima ostavljamo utisak na one s kojima se družimo... Istinski Hristov sledbenik jača dobre namere svih s kojima dolazi u dodir. Pred svetom koji uživa u grehu on pokazuje moć Božje blagodati i savršenstvo Hristovog karaktera. (IPP, str. 224)

23.10.2010.

»Da bi nam pokazao Gospod Bog tvoj put kojim ćemo ići i šta ćemo raditi.« (Jeremija 42,3)

Razmišljanje o lepoti, dobroti, milosti i ljubavi Isusa Hrista jača naše mentalne i moralne snage, i dok se naš um privikava da čini dela Hristova, dok se trudimo da budemo Njegova poslušna deca, prelazi nam u naviku da pitamo: Da li je ovo put Gospodnji? Da li bi Isusu bilo ugodno da ovo učinim? ...

Mnogima je neophodno da unesu odlučne promene u način svog razmišljanja i ponašanja, ukoliko žele da ugone Isusu. Vrlo retko mi smo u stanju da svoje grehe sagledamo u tako neprijatnoj svetlosti kao što Bog to može. Mnogi su se privikli da idu grešnim putevima i njihova srca su otvrdnula.

Ali, kada se uz pomoć Božje sile i blagodati odlučno usprotive sotoninim kušanjima, misli im postaju jasne, a srce i savest, izloženi uticaju Božjega Duha, bude se iz stanja neosetljivosti, pa greh počinje da izgleda onakav kakav zaista jeste – neizmerno grešan. (SDA BC 3, 1150)

Svako delo poslušnosti Hristu, svako delo samoodricanja Njega radi, svaka nevolja hrabro podnesena, svaka pobeda nad iskušenjem predstavljaju korak na putu prema slavi i konačnoj pobedi. Ako izaberemo Hrista za svog vodiča, On će nas voditi sigurnim putem. Ni najveći grešnik neće morati da zaluta. Nijedna duša koja drhteći traži stazu, neće morati da promaši put obasjan čistim i svetim videlom. Iako je staza uska, tako sveta da se na njoj ne može trpeti greh, ipak je pristup njoj omogućen svima, tako da nijedan koji sumnja i strepi ne treba da kaže: »Bog ne mari za mene!«...

Duž celog strmog puta koji vodi u večni život nalaze se izvori radosti za osvežavanje umornih. Oni koji idu putem mudrosti, i u nevolji su radosni, jer Onaj kojega ljubi duša njihova, iako nevidljiv, ide pored njih. Na svakom koraku uzbrdo oni sve jasnije osećaju dodir Njegove ruke; pri svakom koraku, sve blistaviji zraci slave Nevidljivoga padaju na njihov put; a njihove pesme hvale, dostižući sve više tonove, uzdižu se prema Nebu da bi se sjedinile s psalama anđela pred prestolom. »A put je pravednički kao svetlo videlo koje sve većma svetli dok ne bude pravi dan.« (Priče 4,18; MB, str. 173.174)

30.10.2010.

»Da vera vaša ne bude u mudrosti ljudskoj, nego u sili Božjoj.« (1. Korinćanima 2,5)

Trebalo je da Isus obavlja svoje delo... ne okružujući se raskoši i spoljašnjim sjajem, već obraćajući se srcima ljudi životom milosrđa i samožrtvovanja...

Hristovi sledbenici treba da budu videlo svetu; ali Bog im ne zapoveda da ulažu napor da bi blistali. On ne odobrava nikakav

samozadovoljni pokušaj da pokažu da su bolji od drugih. On želi da duša Njegovih sledbenika bude nadahnuta načelima Neba; i tada, kada budu dolazili u dodir sa svetom, treba da odražavaju svetlost koja je u njima. Njihova nepokolebljiva odanost u svakom postupku u životu – to treba da bude način širenja svetlosti...

Isticanje onoga što se vidi, koliko god to ostavljalo utisak, nema vrednosti u Božjim očima. Više od onoga što se vidi i što je prolazno, On ceni ono što je nevidljivo i večno. Prvo je vredno jedino kada izražava drugo. Najodabranija umetnička dela ne bi se po svojoj lepoti mogla meriti s lepotom karaktera, koji je plod delovanja Svetoga Duha na dušu...

U Božjem delu ljudski naponi biće uspešni samo onoliko koliko je radnik odan i posvećen – koliko otkriva silu Hristove blagodati da preobrazi život. Mi se moramo razlikovati od sveta zato što je Bog stavio svoj pečat na nas, zato što preko nas želi da pokaže svoj karakter pun ljubavi. Naš Otkupitelj pokriva nas svojom pravednošću. Birajući ljude i žene za svoju službu, Bog ne pita da li imaju svetovna bogatstva, učenost, govorničku veštinu. On pita: »Da li žive u takvoj skromnosti da ih mogu naučiti svojim putevima? Mogu li staviti svoje reči u njihova usta? Hoće li me oni pravilno predstaviti?« Bog može da upotrebi svaku osobu u onoj meri u kojoj može da stavi svoga Duha u hram njene duše. Delo koje će On prihvatiti je delo što odražava Njegovo obličje. Njegovi sledbenici treba da nose, kao svoje ovlašćenje pred svetom, neizbrisive karakteristike Njegovih besmrtnih načela. (BŽ, str. 19)

Isus je bio svestan bezvrednosti zemaljskog sjaja, i nije obraćao nikakvu pažnju na njegovo isticanje. Po dostojanstvu svoje duše, po uzvišenosti svoga karaktera, po plemenitosti svojih načela, On je bio daleko iznad tašte mode ovoga sveta. (ISM 259. 260)

6.11.2010.

»Ponizite se, dakle, pod silnu ruku Božju, da vas povisi kad dođe vreme.« (1.Petrova 5,6)

Poniziti se ne znači da treba da zaostanemo u intelektualnom pogledu, da odbacimo želju za napredovanjem, da se kukavički ponašamo u životu, da izbegavamo odgovornosti plašeći se da ih nećemo uspešno nositi. Istinska poniznost ispunjava Božje namere oslanjajući se na Njegovu snagu.

Bog sam bira preko koga će delovati. On ponekad bira najskromnije oruđe da preko njega obavi najveće delo, jer se Njegova snaga najbolje pokazuje u nemoći čoveka. Mi imamo svoja merila i po njima proglašavamo da je nešto veliko, a nešto malo; ali, Bog ne ocenjuje po našim pravilima. Mi ne smemo misliti da ono što je veliko u našim očima mora biti veliko i u Božjim očima; ili da ono što je malo nama, mora biti malo i Njemu. (PVU, str. 252. 253)

Svako hvalisanje nekim našim zaslugama je neumesno... Nagrada se ne stiče delima, da se niko ne bi hvalisao; sve je zasluga blagodati...

Nema prave religije u krunisanju samoga sebe. Onaj kome je cilj proslavljanje samoga sebe ustanoviće da je lišen upravo one blagodati koja bi ga učinila uspešnim u Hristovoj službi. Kada god se pojavi oholost i samodovoljnost, delo trpi...

Hrišćanin koji je hrišćanin u svom privatnom životu, u svakodnevnom predanju samoga sebe, u iskrenosti namera, u čistoti misli, u krotosti kada je izložen izazovima, u veri i pobožnosti, u vernosti u onome što se smatra nevažnim, hrišćanin koji u svom domaćem životu pokazuje Hristov karakter – takav u Božjim očima može biti mnogo dragoceniji od u svetu priznatog misionara ili mučenika...

Tajnu uspeha ne treba da tražimo ni u svom obrazovanju, ni u položaju, ni u broju poverenih talanata, a ni u volji čoveka.

Kada osećamo svoju nemoć, treba da razmišljamo o Hristu, i u Njemu koji je snaga svake snage, misao svake misli, voljan i poslušan radnik zadobijaće pobedu za pobedom... Blagoslovena će biti

nagrada blagodatni onima koji su radili za Gospoda u jednostavnosti svoje vere i ljubavi. (Isto, str. 283-285)

13.11.2010.

*»Ako Gospod neće graditi doma, uzalud se muče koji ga grade.«
(Psalam 127,1)*

Bog želi da porodice na Zemlji budu simbol porodice na nebesima. Hrišćanski domovi, uspostavljeni i vođeni u skladu s Božjim planom, spadaju među Njegova najuspešnija oruđa za oblikovanje hrišćanskog karaktera i unapređenje Njegovog dela. (6T 430)

Važnost i mogućnosti domaćeg života prikazane su u Isusovom životu. On, koji je došao s Neba da bude naš Primer i Učitelj, proveo je trideset godina kao član jednog domaćinstva u Nazaretu. (BŽ, str. 215)

Njegova majka bila je Njegov prvi zemaljski učitelj. S njenih usana i iz proročkih svitaka, sticao je pouke o onom što je nebesko. Živeo je u seoskom domu, verno i radosno dajući svoj doprinos u nošenju tereta domaćinstva. On je bio Zapovednik Neba, anđeli su uživali da izvršavaju Njegove naredbe, a sada je bio dragovoljni sluga, nežni i poslušni sin...

Tako pripremljen, pošao je da obavi svoju misiju, šireći u svakom trenutku svoga druženja s ljudima blagosloveni uticaj, preobražavajuću silu kakvu svet nikada nije osetio. (8T 222. 223)

Neka vaš dom bude takav da Hristos može ući u njega kao trajni gost. Neka bude takav da ljudi steknu uverenje da ste bili sa Isusom i da ste se naučili od Njega...

Nebeski anđeli često posećuju domove u kojima preovladava Božja volja. Pod uticajem božanske blagodati, takav dom postaje mesto za osveženje umornih, klonulih putnika. U njemu nema mesta za sebičnost. Tu se stvaraju ispravne navike i brižljivo poštuju prava

drugih. Vera koja kroz ljubav radi i očišćava dušu stoji za upravljačem, usmeravajući celo domaćinstvo. (FL 254)

Mera vašeg hrišćanstva ocenjuje se prema načinu vašeg života u domu. Hristova blagodat osposobljava one koji je imaju da svoj dom učine srećnim mestom, punim mira i spokojstva. (ML 102)

Neka videlo nebeske blagodatni prosvetli vaš karakter, tako da sunčeva svetlost zasija u vašem domu. (ML 102)

20.11.2010.

»Ljubi Gospoda Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svim umom svojim, i svom snagom svojom.« (Marko 12,30)

Svakom čoveku povereni su posebni darovi, posebni talenti. Neki smatraju da su ti talenti darovani izvesnim ljudima koji imaju izvanredne mentalne sposobnosti. Međutim, Bog nije ograničio izlivanje svojih darova na favorizovanu manjinu. Svakome je data neka posebna sposobnost, za koju će biti odgovoran pred Gospodom. Vreme, razum, sredstva, snaga, mentalne sposobnosti, nežnost srca – sve su to darovi od Boga, povereni ljudima da ih upotrebe u velikom delu blagosiljanja ljudskog roda. (SDA BC 5, 1100)

U posedovanju snage ljudima je poveren dragoceni talanat za rad. On ima veću vrednost od bilo kojeg bankovnog depozita i zato se mora i više ceniti... To je blagoslov koji se ne može kupiti zlatom i srebrom, kućama ili zemljom; i Bog zahteva da ga mudro upotrebljavamo. Niko nema prava da žrtvuje ovaj talanat izjedajućem uticaju nerada, neaktivnosti. Svi smo isto tako odgovorni za dar fizičke snage kao i za dar materijalnih sredstava... Mnogi Hristovi sledbenici tek treba da nauče osnovnu lekciju o zadovoljnom i vrednom obavljanju neophodnih životnih dužnosti. Čoveku je potrebno više vrlina, više stroge discipline karaktera kad radi za Gospoda u svojstvu mehaničara, trgovca, pravnika, ili poljoprivrednika, unoseći hrišćanska načela u običan poslovni život, nego kad radi kao priznati misionar u nekom dalekom polju.

Neophodna je snažna duhovna opredeljenost da se religija unese u radionicu ili kancelariju, da se njome posveti svaka pojedinost svakodnevnog života, da se svaka poslovna transakcija obavlja u skladu s merilima Božje reči. Ali, to je upravo ono što Gospod zahteva. (CT 278.279)

Religija i poslovni život nisu dve odvojene stvari; one su nerazdružive. Biblijska religija mora da bude utkana u sve što činimo ili govorimo. Božanska i ljudska oruđa treba da se ujedine i u zemaljskim i u duhovnim dostignućima. (PVU, str. 241.242)

Mi treba da volimo Boga ne samo svim svojim srcem i umom i svojom dušom već i svom svojom snagom. Time je potpuno pokrivena razumna upotreba fizičkih sposobnosti. (PVU, str. 348)

27.11.2010.

»I oprostite nam dugove naše kao i mi što opraštamo dužnicima svojim.« (Matej 6,12)

Ovde je zatražen veliki blagoslov, ali pod uslovom. Mi smo sami postavili taj uslov. Mi smo sami zatražili da se Božja milost prema nama odmerava srazmerno milosti koju smo spremni da ukažemo svojim bližnjima. Hristos izjavljuje da će to biti prihvaćeno kao pravilo po kome će Gospod postupati prema nama: »Jer ako opraštate ljudima grehe njihove, oprostiće i vama otac vaš nebeski. Ako li ne opraštate ljudima greha njihovih, ni otac vaš neće oprostiti vama greha vaših.« (Matej 6,14.15) Neuporedivi uslovi! Samo, kako ih malo razumemo ili poštujemo! Jedan od najuobičajenijih grehova, i greh kome se priklanjamo s najrazornijim posledicama, predstavlja gajenje nepomirljivog duha. Koliki među nama gaje neprijateljstvo ili osvetu i onda dolaze i klanjaju se pred Gospodom, tražeći da im bude oprošteno onako kako oni opraštaju drugima! Sigurna sam da uopšte ne shvataju pravo značenje svoje molitve, jer se inače ne bi usudili da je izreknu svojim usnama. Mi svakoga dana i svakoga trenutka zavisimo od Božje milosti i oprostjenja; pa kako

onda možemo da gajimo ogorčenost ili zlu misao prema onima koji su grešnici kao i mi? (5T 170)

Činjenica da toliko mnogo dugujemo Hristu, nameće nam najsvetiju obavezu prema onima radi čijeg je spasenja umro. Prema njima treba da pokažemo isto saučešće, isto nežno saosećanje i istu nesebičnu ljubav koju je On ispoljio prema nama. (5T 170)

Onaj koji nije spreman da oprostí zatvara upravo onaj jedini kanal preko kojega može da dobije milost od Boga. Nikako ne smemo da mislimo da smo u pravu da uskratimo oprostjenje onima koji su nas povredili sve dok ne priznaju svoju grešku. Nema nikakve sumnje da je njihova dužnost da ponize svoje srce pokajanjem i priznanjem; međutim, mi moramo gajiti duh saučešća prema onima koji su se ogrešili o nas, bez obzira da li su priznali ili ne svoju grešku. Koliko god da su nas bolno povredili, mi ne smemo da tugujemo zbog toga, da sami sebe sažaljevamo što smo povređeni. Ne, kao što se nadamo da će nam Bog oprostiti uvrede koje smo Njemu naneli, i mi moramo opraštati svima koji su se nedolično ponašali prema nama...

Kada izlazimo pred Boga, ovo je uslov s kojim se suočavamo na samom pragu! Primivši milost od Njega, moramo savladati sebe i Njegovu blagodat podeliti s drugima! (MB, str. 143-145)

4.12.2010.

»Ja Gospod čuvam ga, u svako doba zalivaću ga, dan i noć čuvaću ga da ga ko ne ošteti.« (Isaija 27,3)

Um čoveka i žene ne može u jednom trenutku da se promeni i od neporočnosti i svetosti padne u poročnost, pokvarenost i zločin.

Potrebno je vreme da se ljudsko preobrazi u božansko, ali i da se pokvare oni koji su stvoreni po Božjem obličju i postanu surovi i slični đavolu. Mi se menjamo gledanjem. Iako stvoren po Stvoriteljevom obličju, čovek može da tako oblikuje svoj um da mu greh koji je nekada mrzeo, sada postane ugodan. Kada prestane da

straži i da se moli, on prestaje da čuva svoju tvrđavu, svoje srce... Mi moramo voditi stalni rat protiv telesnih misli, a u tome nam mora pomagati oplemenjujući uticaj Božje blagodati, koja će usmeriti misli prema Nebu i naviknuti um da razmišlja o onome što je čisto i sveto. (2T 478. 479)

Karakter se ne oblikuje slučajno. On nije određen jednom provalom temperamenta, jednim korakom u pogrešnom smeru. Upravo ponavljanje dela izaziva stvaranje navika, oblikuje karakter ili na dobro ili na zlo. Plemeniti karakter može se stvoriti jedino istrajnim, neumornim naporima, poboljšavanjem svakog poverenog talanta i sposobnosti na slavu Bogu. (CG 164)

Bog očekuje od nas da izgrađujemo karakter u skladu sa uzorom koji nam je dat. Mi treba da polažemo opeku za opekom, da dodajemo blagodat blagodati, da pronalazimo svoje slabe tačke i da ih popravljamo u skladu sa datim uputstvima. (CG 165)

Bog nam daje snagu, sposobnost razmišljanja i vreme da bismo izgradili karakter na koji će On moći da stavi svoj pečat odobravanja. On želi da svako Njegovo dete izgradi plemenit karakter čineći neporočna, plemenita dela, tako da na kraju može postati skladna građevina, prekrasan hram, ugodan Bogu i ljudima...

Onaj koji želi da izraste u prekrasnu građevinu za Gospoda, mora da oplemenjuje svaku sposobnost svoga bića. Jedino pravilnom upotrebom talanata karakter se može skladno razviti. I tako donosimo i ugrađujemo u temelj ono što je u Božjoj reči predstavljeno kao zlato, srebro i drago kamenje – materijal koji će izdržati probu božanskog ognja očišćenja. (CG 165. 166)

11.12.2010.

»Uzvišen je Gospod, jer nastava na visini... I tvrđa vremena tvojega, sila spasenja tvojega biće mudrost i znanje; strah Gospodnji biće blago tvoje.« (Isaija 33,5.6)

Čuvajte svoju decu od svakog mogućeg štetnog uticaja; jer su ona u detinjstvu mnogo spremnija da prihvate utiske, ili moralnog

dostojanstva, neporočnosti i lepote karaktera, ili sebičnosti, poročnosti i neposlušnosti. Kada jednom dozvolimo da se nađu pod uticajem duha gundanja, oholosti, taštine, poročnosti, mrlja na njima može ostati sve dok i život traje.

Samo zato što je njihovo domaće vaspitanje bilo nepotpuno mladi su tako nespremni da se pokore odgovarajućim autoritetima. Ja sam majka (kaže Elen Vajt), znam zato o čemu govorim kada kažem da su deca i omladina ne samo sigurniji, već i srećniji kada su podloženi zdravim ograničenjima nego kada se povode za svojim sklonostima. (AA 469.470)

Cilj svakog roditelja treba da bude da pomogne svom detetu da stekne uravnotežen, skladan karakter. To je posao velikog obima i važnosti - delo koje zahteva ozbiljno razmišljanje i molitvu, ali i strpljiv, istrajan napor. Mora se položiti pravilan temelj, podići jak i čvrst okvir, a onda iz dana u dan raditi na građenju, glačanju i usavršavanju. (SRT 107.108)

Fizičke, mentalne i duhovne sposobnosti se moraju razvijati da bi se oblikovao pravilno uravnotežen karakter. Nad decom se mora stražariti, moramo ih čuvati i disciplinovati da bi se to uspešno ostvarilo. Potrebna je veština i strpljiv napor da bi se mladi uobličili na pravi način. Neke zle sklonosti se moraju pažljivo obuzdavati i nežno ukoravati; um treba podsticati da stane na stranu dobra.

Dete se mora hrabriti da pokušava da obuzda sebe, i sve se to mora činiti razborito ili će željeni cilj biti promašen.

Roditelji se s pravom mogu pitati: »Pa ko je u stanju da sve to postigne?« Samo je u Bogu njihova snaga, i ako Njega budu izostavili, ako ne budu od Njega tražili savet i pomoć, njihov zadatak će zaista biti beznadežan. Ali, molitvom, proučavanjem Biblije, i svojom iskrenom revnošću mogu postići uzvišeni uspeh u ovoj važnoj dužnosti i dobiti stotruku nagradu za sve uloženo vreme i trud...

Biblija, knjiga puna pouka, treba da bude njihov udžbenik... Utisci koji se urežu u mladi um teško se brišu. Kako je, onda, važno da ti utisci budu prave prirode, upućujući povodljive sposobnosti mladih u pravom smeru. (4T 197.198)

18.12.2010.

»Ako Gospod neće graditi doma, uzalud se muče koji ga grade.«
(Psalam 127,1)

Šta bismo mogli da kažemo da bismo probudili moralnu svest očeva, da bismo ih naveli da shvate svoju dužnost prema svom potomstvu i da se prihvate njenog izvršavanja? Ova tema je veoma zanimljiva i važna, jer utiče na buduće blagostanje naše zemlje. Mi bismo želeli da svečano upozorimo očeve, ali i majke, na ozbiljnu odgovornost koju su prihvatili kada su doneli decu na svet. To je odgovornost od koje ih ništa osim smrti ne može osloboditi. Istina je da najvažnija odgovornost u toku prvih godina dečjeg života počiva na majci, ali čak i tada otac treba da bude njen oslonac i savetnik, pozivajući je da se osloni na njegovu široku ljubav, pomažući joj koliko god je to moguće...

Na onaj veliki dan obračuna tražiće se od njega: Gde su ti deca koju sam poverio tvom staranju, da ih vaspitaš za Mene, da njihove usne izgovaraju hvalu Meni, da njihov život bude sličan kruni lepote u svetu, da žive da bi Mene proslavili u toku cele večnosti?

Kod neke dece moralne snage snažno preovlađuju. Ona imaju snagu volje da kontrolišu svoje misli i dela. Druga se jedva odupiru svojim životinjskim nagonima. Da bi zadovoljili potrebe tako različitih temperamenata, koji se često pojavljuju u okviru iste porodice, očevi, ali i majke, moraju da traže mudrost i strpljenje od svog božanskog Pomoćnika...

Otac često treba da okuplja decu oko sebe i da usmerava njihove misli u kanale moralnog i religijskog videla. On treba da proučava njihove različite sklonosti i podložnosti i da im pristupa na najjednostavniji način. Na neke se najbolje može uticati obožavanjem Boga i strahopoštovanjem prema Njemu, na druge prikazivanjem Njegove dobrote i mudrog providenja, koje poziva na njihovu zahvalnost. Na neke se opet najbolje može delovati ako pred njihovim očima otvaramo čudesni i tajanstveni svet prirode, koji je ispunjen nežnim skladom i lepotom i koji se obraća njihovoj

duši, govoreći im o Stvoritelju neba i zemlje i svega što je lepo u njima.

Deca koja imaju sposobnosti za muziku, ili je vole, mogu da budu za ceo život usmerena razboritom upotrebom ove sklonosti kao posrednika u verskom poučavanju... Mnogi se mogu dosegnuti na najbolji način verskim slikama, koje prikazuju prizore iz Isusovog života i rada...

Iako treba da bude jednoobraznosti u porodičnoj disciplini, ona mora da bude raznovrsna da bi zadovoljila potrebe različitih članova porodice. Roditelji treba da razmišljaju kako... da pokrenu decu da postignu najviši stepen inteligencije i usavršavanja karaktera. (Signes of the Times, 20, decembar 1877)

25.12.2010.

»Prokletstvo je Gospodnje u kući bezbožnikovoj, a stan pravednički blagosilja.« (Priče 3,33)

Božja Reč se mora razborito primeniti da deluje... na mladi um, da postane njegovo merilo čestitosti, da ispravlja njegove greške, da prosvetljuje i usmerava njegove misli, što će biti daleko uspešnije u obuzdavanju i potčinjavanju razdražljivog temperamenta od oštrih reči koje samo izazivaju gnev...

Vedro lice i radosne, ohrabrujuće reči rasvetlice i najsiromašniji dom i štitiće kao amajlija oca i decu od mnogih iskušenja koja ih odvlače od ljubavi doma...

Ali, zadatak stvaranja srećnog doma ne počiva samo na majci. I očevi imaju u tome važnu ulogu. Muž je kao obruč oko riznice doma, koji svojom jakom, iskrenom i odanom ljubavlju povezuje članove domaćinstva, majku i decu, najčvršćim vezama zajedništva. Njegova je dužnost da podstakne, radosnim rečima, napore majke u podizanju njihove dece.

Majka retko ceni svoje delo i često suviše nisko ocenjuje svoj rad na koji gleda kao na domaće okapanje. Ona prolazi kroz isti proces

iz dana u dan, iz sedmice u sedmicu, bez nekih velikih opipljivih rezultata. Ona nije u stanju da nabroji, na kraju dana, mnoštvo malih poslova koje je obavila. Kada svoja dostignuća uporedi sa dostignućima svoga muža, čini joj se da ono što čini nije vredno spomena. Otac se često pojavljuje samozadovoljno raspoložen i ponosno nabraja šta je sve postigao u toku dana... Ona nije mnogo učinila, osim što se starala o deci, kuvala hranu, sređivala kuću. Nije trgovala, nije kupovala niti prodavala; nije se bavila zemljoradnjom niti je obrađivala zemlju; nije zamenjivala mehaničara - prema tome, nije radila ništa od čega bi se umorila...

A kada bi se zavesa povukla u stranu, kada bi otac i majka mogli da posmatraju svoj dnevni posao onako kako ga Bog posmatra, kada bi mogli da vide kako Njegovo svevideće oko upoređuje posao jednoga sa poslom drugoga, bili bi zaprepašćeni nebeskim otkrivenjem. Otac bi svoje poslove posmatrao u mnogo skromnijem okviru, dok bi majka stekla novu hrabrost i snagu da nastavi svoj rad mudro, istrajno i strpljivo.

Sada ona zna njegovu vrednost. Dok se otac bavio onim što može da propadne i nestane, majka se bavila razvijanjem uma i karaktera, radeći, ne samo za prolazno, već za večno. Njeno delo, ako ga je obavljala kao verna sluškinja Božja, imaće besmrtnu vrednost. (Signs of the Times, 13. septembar 1877)

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2010.
Za internu upotrebu